

Adventní zpěvy za svitu svící

Roráty jsou prastaré adventní zpěvy, které se zpívají v předvánočním období. Rorátní mše probíhají v brzkých ranních hodinách a mnohde se konají jen za svitu svící. To vyvolává v prosincových tmavých, studených a předvánočních ránech jedinečnou atmosféru.

Texty rorátních písní vycházejí z biblických textů a připomínají očekávání spásy, vyvedení ze spoutanosti a uvedení do Boží blízkosti. Přinášejí i ujištění o Boží věrnosti a vyjadřují touhu po příchodu Boha Spasitele na tento svět, do života všech lidí. Advent je dobou ztišení, příležitostí sestoupit do vlastního nitra a udělat v něm místo Tomu, který přichází ke každému z nás.

Roráty – symbolika tmy a světla

V rorátech se setkává symbolika ranní dlouhé prosincové tmy a světla svící, které symbolizují příchod Světla světa – Ježíše Krista. Zdánlivě neporazitelná moc tmy je tak postupně prozařována drobnými a šířícími se světélky, které ohlašují konec vlády tmy.

Název „roráty“

Název „roráty“ pochází z nejznámější latinské adventní písně pocházející z 16. století: *„Rorate coeli de super...“* – *„Rosu nám dejte nebesa, dejte nám spasitele...“* (Izaiáš 45,8).

Staročeské roráty a jejich význam

Původ rorátů sahá až do doby vlády Karla IV. Tyto staročeské písně nás spojují s vírou našich předků, která vycházela z Božího slova. Nápěvy i slova písní překlenují celé generace. Dávají nám zakusit pospolitost křesťanů, která je rozprostřena přes celá století.

Roráty byly zároveň důležitým faktorem pro šíření a udržování rodného českého jazyka mezi širokou veřejností. Nebýt rorátů a jim mnohých podobných českých zpěvů, možná by dnes český jazyk již nebyl „živým“ jazykem.

tohoto útulku jedlovými větvičkami, stejně tak byl zdoben i věnec. Tento předvánoční zvyk se šířil velmi rychle. Poprvé měli adventní věnec v kostele v Cáchách, měl však pouze čtyři svíce.

Později se adventní věnec objevil v protestantském prostředí na severu země, potom v sousedních zemích. V našem století se objevuje tento zvyk v jižní - katolické části Německa. Pomocí emigrantů se dostal adventní věnec až do Severní a Jižní Ameriky.

Kruhová podoba věnce symbolizuje ustavičnou cestu slunce a zároveň i věčnost. Krátké dny v prosinci před „drsnými“ nocemi jsou nejtmavějšími v roce. Je to čas bludiček, skřítků a bílých paní, jejichž návštěva, jak se věřilo, zaručila velkou úrodu pro příští rok. Věnce, které byly v oknech obydlí a dvorců, měly ukázat na cestu těmto bytostem. A od těchto světel až k adventnímu věnci, který ohlašuje blízké narození Krista, je už jen krátká cesta.

Adventní věnec, jak se domníváme, je nejspíš opakování jednoho starého zimního zvyku. Tento zvyk se vrací tak, jako mnoho jiných, zpět ke kouzlu kruhu a stojí jako symbol pro přírodní sílu. Zelené větve byly v předkřesťanské době přinášeny do domů a chatrčí. Vonící větve jedlí, jak se věřilo, sloužily přátelským lesním duchům jako útočiště a věnce ze slámy měly přinášet požehnání, odrážet zlé duchy. Proto se také obvazovaly zlatými stuhami, znamení slunce.

Tradiční barva adventního věnce je však červená a zelená. Červená upomíná na krev Kristovu prolitou za spásu světa, obě barvy pak symbolizují život. Jako ozdoba se používají také jablíčka, od času ráje jsou plody života – kulaté jako věnec sám a dobré jako Boží přízeň.

Přejato a upraveno podle
„Kirchen Zeitung“ Eichstätt 1992